

KOVÁCS ELEONÓRA
Visszavonulás

Az órasmester a függöny mellett áll. Napok óta azon töpreng, hogyan zárulhatna győzelemmel a látogatás, amely akár a bukását is előidézhetné. Közben a kertet figyeli. A kapu felől bizonytalan léptekkel közeledik valaki. Még nem visel egyenruhát. Megtalálhatta a szórakozóhely raktárába vezető zöld ajtót, majd a faliszőnyeggel bélelt helyiséget, végül a kert bejáratát. Az órasmester úgy véli, az ismeretlen nőt a gyógyító asszony küldhette. Elmosolyodik. A jövevény a játszma részévé válhat. Az idegen a gyümölcsfák felé botladozik, az egyik fa lombja a földre ereszkedik. A vendég ketrecbe kerül. Talán egy leendő játékosról van szó, gondolja az órasmester.

Az órasmester lila köpenyben a ketrec előtt áll, a jövevényt faggatja. Az ismeretlen nő arckifejezése többet árul el, mint a mondandója. Amikor döntést hoz, a kert távolabbi részén egy fa megrázkódik,

a termés egyszerre a földre hullik. Az ösvényen feltűnik az egyik inas, kezében metszőollót tart. Ő már tudja, hogy kizárólag az előírásnak megfelelően csatogtathatja az ollót.

Philipposz, szólítja meg az órasmester a kertészt, légy szíves. A faág-ketrec felé int. Az inas gondosan kiválaszt egy falevelet, kettévágja, a füre zöld lé csordul, a ketrec visszahúzódik.

A férfi ledermed. A nő nem mozdul. Az órasmester töprengve szemléli a jelenetet. Elmosolyodik. Játékos és bábu. Szerepet kaphatnak a következő három játszmaiban. A versenyzők bordó egyenöltözetben játszanak majd a fő-sakkmester tiszteletére. A sövényre helyezhetik a sakktáblákat. Létrehozhatnak egy másik táblát a pázsiton, ahol az önkéntes polgárok vállalják a bábu szerepét, hogy lemásolhassák a lépéssort, mellyel hajdan a fő-sakkmester a pozícióját elnyerte.

Az órasmester visszatér a könyvtárba, az ablakhoz lép. A kertet figyeli. A szeme előtt lejátszódik a játszma egyik lehetséges menete. Elmosolyodik. A fő-sakkmester nem sejtetheti, hogy a rendelkezésére álló figurákat ki irányítja úgy, hogy a vereség inkább tiszteletet érdemlő visszavonulásnak tűnjön.

MARCSÁK GERGELY

Alkony a vitrinben

*Az asztal alól sötétség szivárog,
 ellepi a lassan sárguló szobát,
 és kiszorít a sűrűsödő vitrinből
 egy régi orosz porcelánbabát.*

*És ha az alkony valamit felborít,
 azt az emléket az idő törí el,
 s nem juthat eszünkbe, hogy megbékítsen,
 ha évek múltán majd emlékezni kell.*

*A földre hulló porcelánt nézem, míg
 testünk s az ágy közt indul a hőcsere.
 Hirtelen nesz. Tán felpattant a spájzban
 a nagyszülők régi, világjárt koffere.*

*Nem félhetünk, de a megjósolt jövő
 esti nyugalmunkra mégis terhet ereszt,
 és meg sem fogant gyermekünk alatt
 a korhadozó padló recsegni kezd.*

*A deszkák közé szögeket verhetünk,
 de már ez az igyekezet is kevés,
 hiszen alsó szomszédjaink sincsenek,
 akiket zavarhatna a recsegés.*